

Иван Вазов

В храма

Неволно отбих се във Божия храм –
кат пътник отпаднал под сенчица хладна,
свещена молитва възлизаше там
и лейше мир сладък в душата ми страдна.

Наведох смирено, покорно глава,
смущение тайно обзе ме неволно,
и някакви чудни и нови слова
из моето сърце извираха болно.

Аз молех се жежко към Бога велик
за помощ, утеха в живота ми тежки –
за мене, за братя, за всеки клетник,
за всичкия страждущи род чловешки.

И молех на кръста разпетий Христа
да вдъхне мен своята любов и търпенье...
И дълго йощ шгпнеха мойте уста,
и леко и светло ставаше на мене...

Одеса

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8475>]